

'Art is my Therapy'

Een foto op aluminium.

Een van Van Doorns eerste werken in houtskool en krijt.

In het kader van 'oktobermaand, borstkankermaand' wil Monique van Doorn (1963) graag haar verhaal kwijt. Twee taboes wil zij doorbreken: borstkanker en sensualiteit. Over beiden wordt nauwelijks gesproken, en als erover gesproken wordt het liefst op fluistertoon en vaak negatief. Graag vertelt zij haar verhaal en hoe voor haar beiden met elkaar verstrengeld zijn.

DOOR AGNES VAN BERGEN

Een van de vrouwen getekend met houtskool en krijt.

Kunstenares Monique van Doorn.

FOTO AGNES VAN BERGEN

Van Doorn: „In 2009 ontdekten de artsen op Curaçao bij mij een zeer agressieve vorm van borstkanker. Op dat moment keek ik de dood in de ogen. Een goede vriendin van mij zag hoe ik worstelde en bood mij ter afleiding een cursus schilderen van naaktmodellen aan, die op dat moment in Landhuis Bloemhof gegeven werd. Samen met haar heb ik de cursus gevolgd. Toen bleek dat kunst voor mij therapeutisch werkte. Al werkend dacht ik aan niets anders meer, vergat soms zelfs de kinderen op te

halen van school. Ik concentreerde me alleen nog op datgene waar ik mee bezig was. Het tekenen lukte mij wonderbaarlijk goed. Ik ben me er na de cursus in blijven verdiepen, dus ik mag mijzelf 'autodidact' noemen. Het moeten voor mij wel vrouwen zijn; daar ligt mijn interesse. Sterke, stoere vrouwen, die niet bang zijn voor hun sensualiteit, oefenen een hevige aantrekkingskracht op mij uit. Dan beginnen mijn vingers te kriebelen en wil ik ze vastleggen, op een zo sensueel mogelijke manier, zonder dat het plat en ordinair wordt. Het is best een intiem

gebeuren. Ik werk alleen met houtskool en krijt, dus altijd zwart-wit. Ik ben er van overtuigd, dat dit aan mijn genezing heeft bijgedragen." Van Doorn vervolgt: „Op Curaçao zou mijn borst verwijderd worden. Ik was in de gelegenheid om voor een second opinion naar Miami te gaan. Daar werd vastgesteld dat ik ook borstsparend kon worden behandeld, met drie maanden elke week chemo en daarna zes weken bestraling. Voor de chemo vloegen mijn man en ik op zondag heen en maandagavond terug. Voor de bestraling bleef ik er zes weken alleen.

Tekenen gaf mij een daginvulling. Ik ervoer het als een combinatie van afleiding en 'mindset'. Ik had een doel. Gelukkig heb ik geen dag ziek in bed gelegen. Ik geniet nu meer dan ooit tevoren van het leven. Ik ben ook nergens meer bang voor. Dat is denk ik het resultaat, als je de dood in de ogen hebt gekeken. Dan wil je alles uit het leven halen. Ik ben dankbaar dat ik in principe gezien ben verklaard. Natuurlijk nog met de nodige controle en nazorg. Nu na zes jaar hoef ik niet te tekenen. Na drie behandelingen wisten we dat de chemo aansloeg. De tumor was geslonken. Na alle behandelingen is er littekenweefsel

weggehaald. De lymfeklieren waren schoon en dat was een goed teken. Het klinkt misschien raar, maar de borstkanker heeft me verrijkt. Ik geniet nu meer dan ooit tevoren van het leven. Ik ben ook nergens meer bang voor. Dat is denk ik het resultaat, als je de dood in de ogen hebt gekeken. Dan wil je alles uit het leven halen. Ik ben dankbaar dat ik in principe gezien ben verklaard. Natuurlijk nog met de nodige controle en nazorg. Nu na zes jaar hoef ik niet te tekenen. Na drie behandelingen wisten we dat de chemo aansloeg. De tumor was geslonken. Na alle behandelingen is er littekenweefsel

gehouden in Landhuis Groot Kwartier. Nog met een pruijk op heb ik de expositie ingericht. Ik had daar geen moeite: ik vond mezelf heel mooi met die pruijk. Mijn laatste collectie heet 'Little Secret', omdat mijn modellen onder andere lokale vrouwen zijn, die ik in het dagelijks leven tegenkom. In feite willen zij wel sensueel voor mij poseren, maar hun identiteit niet bloot geven. Daarom teken ik hun gezichten niet. Ik maak eerst een fotoreportage waarmee ik aan de slag ga. Echt poseren voor een schilderij is voor de dames niet te doen. Ik teken figuratief, dus

gehouden in Landhuis Groot Kwartier. Nog met een pruijk op heb ik de expositie ingericht. Ik had daar geen moeite: ik vond mezelf heel mooi met die pruijk. Mijn laatste collectie heet 'Little Secret', omdat mijn modellen onder andere lokale vrouwen zijn, die ik in het dagelijks leven tegenkom. In feite willen zij wel sensueel voor mij poseren, maar hun identiteit niet bloot geven. Daarom teken ik hun gezichten niet. Ik maak eerst een fotoreportage waarmee ik aan de slag ga. Echt poseren voor een schilderij is voor de dames niet te doen. Ik teken figuratief, dus

dat neemt veel tijd. Ik ben zeker 40 uur bezig per schilderij. Ook voor de foto's is een markt. Van de originele foto maak ik tegenwoordig regelmatig een afdruk op aluminium. De lichtval op het geborstelde aluminium geeft de foto een zacht en speels effect. Daarbij maak ik ook graag gebruik van een speciaal symbool: 'Ssst'. Voluit: 'Little Secret'. Ik signeer alleen met mijn voornaam. Het staat voor kracht en heeft toch iets uitdagends. Nu gezond en zes jaar later, is schilderen nog steeds therapie voor mij. Ik wil dit hele gebeuren uit de taboesfeer halen: zowel borstkanker als de blote borst. Mijn 'sensueel art' wordt niet zomaar door iedereen geaccepteerd. Ik ben al een paar keer gearschuwd door Facebook. Maar een foto plaatsen van een ontdekkingsreis mag dan weer wel. Ik hoop de kans te krijgen, om met een stuk mee te doen aan een expositie in Landhuis Bloemhof, in het kader van 'Taboe'. Dan is de cirkel rond. Daar ben ik begonnen met mijn therapie en ook met mijn carrière. Ik durf te zeggen dat mijn hobby is uitgegroeid tot mijn carrière. Ik heb reeds in Barcelona, Miami en Sitges (Spanje) geëxposeerd, evenals in Amsterdam op het museumplein. In Sitges, waar wij twee jaar hebben gewoond, had ik een eigen galerie. Na wat omzwingingen zijn mijn man en ik nu weer sinds twee maanden terug op Curaçao om hier weer voor de komende tijd te blijven, want Curaçao voelt voor ons toch als thuis. Mijn ambitie is zeer zeker om door te gaan waar ik mee bezig ben: exposities

houden en kunststukken verkopen, evenals foto's. Mijn grote probleem is dat voor bepaalde groepen het onderwerp te bloot en te sexy is. Soms confronterende de schilderijen meer dan de foto's. Ik ben absoluut niet bezig om de Playboy te imiteren, maar wil juist graag op een smaakvolle wijze de sensuele kant van de vrouw laten zien; dat zij trots mag zijn op wat ze bezit en dat iedere vrouw mooi is. Ikzelf ben opgevoed in een zekere vrijheid, waardoor ik dit kan doen. Ik voel me dan ook vrij om dit te doen. Wat mij betreft is de vrouw een van de mooiste en krachtigste wezens van de natuur. Een vrouw, gezien door het oog van een vrouw. Aan de Antoni van Leeuwenhoekkliniek heb ik een goed geschenken om het kankerfonds, waarmee onderzoek wordt gefinancierd, te ondersteunen. Deze fundraising werd gehouden door de Hogere Hotelschool in Den Haag, met als veilingmeester iemand van het veilinghuis Christie's. Momenteel hangt er een stuk van mij in Landhuis Grootkwartier in het kantoor van Trustmoore, eveneens gedoneerd door mij, in het kader van de Ride for the Roses, als steun voor de strijd tegen kanker. Tot slot mijn advies aan mensen die in een dergelijke situatie zitten als ik heb gezeten: zoek afdeling, zoek een doel. Dat helpt je er doorheen te komen. Met de afdeling kan een mens zijn gemoedstoestand beïnvloeden. Het kan ook goed aflopen."

Voor meer informatie: monique.littlessecret@icloud.com of telefoon 5225182.

Nog niet helemaal af. Een zelfportret?

Ssst. Getekend.

De vrouwen willen sensueel poseren, maar hun identiteit niet bloot geven. Daarom geen gezichten.

Sterke, stoere vrouwen, die niet bang zijn voor hun sensualiteit, oefenen een hevige aantrekkingskracht op de kunstenaress uit.

Nageschilderd van een foto.

FOTO'S MONIQUE VAN DOORN